

Irodalomhoz értő ismerőseim társaságában vagyok.

El akarom mondani nekim, milyen nagyszerű verseket kaptam egy költőnőtől, Lázár Júliától. A három verset, melyekről beszélni akarok (*CAMERA OBS-CURA, NAVIGARE NECESSE EST, TAVASZ*), monitoron olvastam, pedig az nem az igazi. Azt is el akarom mondani az ismerőseimnek, hogy a költőnő egy verseskötetét (*Az ismeretlen*) már korábban olvastam: igen jó könyv volt, kitűnő, eredeti és erőteljes versek voltak benne; s azt is el szeretném mondani, hogy Lázár Júlia jeles műfordító is: igen fontos könyveket fordított magyarra (példának okáért Sylvia Plath *Naplóit*), több fordítását olvastam is, s hálás vagyok neki ezekért a fordításokért. (Ki becsüli meg a műfordítókat, most komolyan?) De most mégis leginkább ezért a három versért vagyok hálás, mert bár monitoron olvasni nem az igazi, ezek a versek így is megérintettek.

Szűcs Balázs Péter 33

HÁROM VERS

Szóval ezt mind el akarom mondani az ismerőseimnek, de csak odáig jutok, hogy „egy költőnő”, s máris a szavamba vágnak. Nem engedik, hogy folytassam, mert nem szeretik, jobban mondva: nem tűrik a „költőnő” kifejezést – azt mondják, nem értik, miért kellene megkülönböztetni a szerzőket nemek szerint, mikor a versírás, a költészet a lényeg, s nem a nemek.

Ezért nem tudom elmondani nekim, amit szeretnék.

